

BAANTJER

**De Cock en de vrouw
zonder gezicht**

door Peter Römer

De Fontein

1

Een golf van geluid rolde van het podium en spoelde over de hoofden van de festivalgangers, die in extase hun handen in de lucht staken en meedeinden op het ritme van de muziek. In de media was veel aandacht geweest voor het festivalseizoen dat weer was begonnen en de vele duizenden bezoekers op het NDSM-terrein hadden er zin in. In Amsterdam-Noord werd het seizoen traditiegetrouw afgetrapt met het Noorderland Festival, een eendaags popevenement waar bekende en minder bekende acts uit de nationale muziekwereld zich van hun winterse jas konden ontdoen. Fameus waren de edities die door regen en wind waren geteisterd, wat overigens niets had afgedaan aan het enthousiasme van de bezoekers, maar dit voorjaar werkte het weer mee. Het festival vond plaats onder een strakblauwe hemel en de weerman op de televisie had beloofd dat de zon de hele dag zou blijven schijnen. Toch had de organisatie uit voorzorg het hoofdpodium en de twee kleinere podia overkapt met vrolijk blauw-geel gestreept tentdoek, waardoor het geheel, samen met de vlaggen die het terrein omzoomden, een circusachtige uitstraling kreeg. Tussen de podia in stonden foodtrucks en bierpompen, die al vroeg op de dag in vol bedrijf waren.

Lotty dwaalde rond over het terrein en genoot van de fees-

telijke atmosfeer. De winter was lang en somber geweest, met nieuws dat niet veel meer te bieden had dan oorlog en ellende. En sinds ze bij de Amsterdamse recherche werkte was er ook niet veel tijd overgebleven voor zorgeloos vertier met haar vriendinnen. De kroegentochten uit haar studententijd hadden moeten plaatsmaken voor overuren en piketdiensten. Daarom was ze blij en ook verrast geweest toen ze een bericht kreeg van Angela Timmer, met wie ze een aantal jaar op de middelbare school in de klas had gezeten. Angela, of Angie zoals ze zich tegenwoordig noemde, was zangeres van de band Madcap, en die was de laatste tijd behoorlijk succesvol. Ze appte Lotty dat ze haar graag wilde uitnodigen voor hun optreden op het Noorderland Festival en stuurde een ticket en een polsbandje waarmee ze zou worden toegelaten tot het afgeschutte deel van het terrein waar alleen artiesten en medewerkers mochten komen. BACKSTAGE, stond er in rode letters op het bandje. Lotty had zich afgevraagd waarom Angie juist haar had uitgenodigd, ze waren best goed bevriend geweest, maar ze waren elkaar uit het oog verloren. Ze hadden elkaar eigenlijk amper nog gesproken na hun middelbareschooltijd.

Ze had haar geappt dat ze de uitnodiging graag aannam en met een knipoog gevraagd waar ze de eer aan te danken had. Gewoon leuk om elkaar weer eens te zien, was het antwoord, en dan konden ze na afloop van het concert nog even bijpraten. Lotty had er verder niet meer over nagedacht. Ze had voor de zekerheid vrij gevraagd aan haar chef en aangezien ze niet midden in een ingewikkelde moordzaak zaten en zij dit weekend niet was ingeroosterd, was dat geen probleem geweest.

Ze besloot alvast naar het hoofdpodium te gaan, waar

Madcap om twee uur zou optreden, zodat ze een goede plek vlak bij het podium kon veroveren en misschien zelfs wat bekenden zou tegenkomen.

Op het podium waren twee mannen bezig met de voorbereidingen voor het optreden. Er werden kabels getrokken, apparaten aangesloten en microfoons getest, alles met een rust en doelgerichtheid die een grote routine verraadde. De drukte voor het podium nam toe en toen de gitarist van de band het podium betrad om te checken of zijn gitaar op de juiste manier was aangesloten, voelde je onder het publiek de verwachtingsvolle spanning toenemen.

Het duurde nog een kwartier, maar toen kwam de gitarist weer terug, gevolgd door de drummer en de andere leden van de band. Er liep een jonge vrouw naar een van de microfoons, maar Lotty zag dat dat niet Angie was, dus blijkbaar een achtergrondzangeres. Het wachten was op de frontvrouw. Op het podium had iedereen zijn positie ingenomen, maar de plek bij de voorste microfoon, de plaats van de leadzangeres, was nog steeds leeg.

Het publiek dat voor het podium samendromde had voornamelijk oog voor elkaar en merkte het ontbreken van Angie nog niet op, maar op het podium was er een zekere onrust voelbaar, tot het moment dat er beweging was aan de zijkant en Angie zich vanuit de coulissen liet zien. Ze was gekleed in een ruimvallend beige pak en keek onzeker om zich heen, alsof ze zich niet realiseerde waar ze was. Ze deed een paar wankele stappen in de richting van het midden van het podium. Lotty zag dat de gitarist zijn gitaar weer in de standaard had gezet en naar haar toe liep. Angie strekte haar arm uit en wankelde verder naar de microfoon. De toeschouwers rond het podium keken elkaar verbaasd aan. Was de zange-

res dronken of hoorde dit bij de act? Maar Lotty voelde onmiddellijk dat er iets niet in de haak was. Wat was er met haar vriendin aan de hand?

Net op het moment dat Angie door haar knieën zakte en tegen de houten vloer dreigde te vallen, liep de achtergrondzangeres naar haar toe en nam haar bij de arm. De gitarist kwam ook in actie en pakte haar bij de andere arm. De zangeres hing als een ledenpop tussen de twee bandleden in en ook in het publiek begon men zich nu zorgen te maken. Er werd geroepen en gewezen en men maakte elkaar attent op wat er op het podium gebeurde. Het enthousiaste en geanimeerde geroezemoes viel wat stil. Op het podium probeerden de achtergrondzangeres en de gitarist Angie weer op haar benen te krijgen, maar het was duidelijk dat dit niet meer ging lukken. De gitarist zwaaide met zijn vrije hand een verontschuldiging gebaar naar het publiek, nam Angie onder haar oksels en droeg haar het podium af. Onder het publiek nam nu de onrust toe.

De achtergrondzangeres boog zich naar de microfoon en sprak het publiek toe. ‘Lieve mensen, we hebben even een probleempje, zoals jullie hebben gezien. We lossen het op en komen zo weer bij jullie terug. Een kwartiertje!’ Ze deed een halfhartige zwaai en liep toen met de rest van de band het podium af.

Er klonk wat gejoel vanaf het festivalterrein en een deel van het publiek haakte af en ging op zoek naar een andere attractie.

Lotty had echter een ander plan. Zij liep naar de zijkant van het podium, omdat ze wilde weten wat er met haar vriendin aan de hand was. Maar dat ging niet zomaar. IJzeren hekken schermde het gedeelte af waar de artiesten zich be-

vonden en een forse bewaker hield haar stoïcijns staande. Zonder een woord te zeggen bewoog hij met zijn hand alsof hij een vuiltje van tafel veegde. Lotty schoof de mouw van haar jack omhoog en toonde het polsbandje met de rode letters. De man knikte, schoof het hek opzij en liet haar door.

Achter het podium was het bijna net zo'n drukte als ervoor. Tussen de vrachtwagens en caravans door krioelde het van de mensen die kratten uit bestelwagens tilden, met kisten en materialen sjouwden, biervaten rolden en precies wisten waar ze heen moesten, alsof ze geleid werden door een onzichtbare hand.

Het podium was gebouwd op een grote stalen constructie waaroverheen houten vlonders waren gelegd. De helft van de vlonders werd afgedekt door zwarte doeken die aan een rail rondom de stelling hingen. De andere helft was met rechtopstaande houten schotten van de buitenwereld afgesloten. Lotty zag een trappetje aan de zijkant van het podium en liep de vier treden op. Via een opening tussen de houten schotten kwam ze op het achtertoneel. Ook daar was het een drukte van belang. Bandleiden liepen in de weg van de in het zwart geklede technici, die op hun beurt een blokkade vormden voor een mevrouw van de EHBO die ongelukkig om zich heen keek en een grote rode tas achter zich aan sleepte. Iedereen liep door elkaar heen, maar van een sturende hand was dit keer niets te merken. Te midden van al die mensen zag Lotty haar vriendin Angie met gesloten ogen op een stretcher liggen. Ze rook de zurige lucht van braaksel.

Naast de stretcher dribbelde een man nerveus heen en weer. Hij was gekleed in het zwart, net als de technici, maar zijn pak was van Italiaanse snit. Hij had zijn grijze haar in een knotje op zijn achterhoofd gebonden, waardoor zijn ge-

prononceerde neus als een havikssnavel uit zijn smalle gezicht stak. 'Wat moet ik hiermee? Wat moet ik hier verdomme mee!'

De gitarist was naast hem opgedoken. 'Rustig, Louis, ze moet even bijkomen.'

'Waarvan?'

'Weet ik het.'

'Dat bedoel ik! Er staan daar tienduizend mensen op haar te wachten. Die hebben betaald om jullie te zien optreden.'

'Louis -'

'Nee, niks Louis! Dan kun je hier niet rustig op een stretcher gaan liggen.'

'Ze heeft waarschijnlijk iets verkeerd gegeten.'

'Ze zal wel met d'r handjes in de pillenpot hebben geze-
ten!'

'Schei uit, gast.'

'Ik heb het van tevoren gezegd: ik wil geen drugs op het podium! Ik heb jullie gewaarschuwd. Geen drugs!'

De gitarist hing nu dreigend boven de man met de grijze paardenstaart. 'Angie gebruikt geen drugs, dude. Nooit gedaan ook, begrijp je.'

'Je moet er ooit mee beginnen,' antwoordde Louis opstandig. De gitarist greep hem bij zijn revers en wilde hem op zijn gezicht slaan.

'Bo!' Een lange, slanke vrouw met een opmerkelijke bos rood haar liep naar de gitarist en trok aan zijn arm. 'Laat Louis los. En Louis, hou jij op met dat jankerige geklaag.'

'Dit gaat me geld kosten, Fee.'

Vanaf het festivalterrein was inmiddels het gejoel en gefluit hoorbaar van het ongeduldige publiek dat waar voor zijn geld eiste.

De vrouw met het rode haar, die blijkbaar Fee heette, nam een besluit. ‘Bo, wij zorgen hier wel voor Angie. Jullie moeten weer op. Het publiek wordt nerveus.’

‘En ik ook,’ viel Louis haar bij.

De gitarist stribbelde nog wat tegen. ‘Zonder Angie?’

De vrouw met het rode haar keek naar de blonde achtergrondzangeres, die in een hoek een sigaret stond te roken. ‘Bonnie kan de zang overnemen. Ze kent de nummers net zo goed.’

‘Yes!’ zei de blonde zangeres, die moeite had haar enthousiasme te onderdrukken. Ze gooide haar peuk op de grond en trapte hem uit.

‘Niet op de grond! Die peuken horen in de peukenbak.’ Louis wees naar een zwarte bak in de hoek van het podium, maar de zangeres luisterde al niet meer. Ze nam een flinke slok water uit een plastic fles en klapte in haar handen. ‘Vooruit, jongens, we spelen ze plat.’

Bo keek nog even naar Angie, die voor dood op de stretcher lag, en knikte toen. ‘Oké.’

Louis zuchtte opgelucht toen hij zag dat de bandleden door het zwarte doek het podium op liepen en er vanaf het festivalterrein een enthousiast gejuich opging.

Inmiddels was Lotty, die in de drukte niet was opgemerkt, bij Angie neergehurkt. Ze zag er slecht uit. Haar gezicht was wit en weggetrokken en in haar mondhoeken zaten kleine belletjes. Aan de voorkant van haar colbert kleefden resten van braaksel. Ze voelde met haar vingers aan de halsslager en legde haar oor bij de mond van haar vriendin. De hartslag was nauwelijks voelbaar en ze hoorde dat ze nog maar zwak ademde.

‘Is er al een ambulance besteld?’

‘Waar bemoei jij je mee?’ schoot Louis uit zijn slof. ‘En wat doe je hier?’

De vrouw met het rode haar zuchtte. ‘Louis, jezus...’

‘Ze heeft hier niets te zoeken, Fee.’

Lotty was opgestaan en toonde de man haar backstagepas. ‘Ik ben uitgenodigd, door Angie.’

Louis leek even uit het veld geslagen. ‘O. Oké. Nou ja, je ziet hoe ze eraan toe is, dus je kunt beter weer gaan.’ Vanaf het podium klonken de eerste, aarzelende gitaarklanken. ‘De band gaat zo spelen.’

Lotty wendde zich tot de EHBO-medewerkster, die het tafereel twijfelend had gadeslagen. ‘Is er al een ambulance gebeld?’

‘Ik heb haar nog niet kunnen onderzoeken.’

‘Doe dat dan maar nadat je een ambulance hebt gebeld. Schiet op, volgens mij is ze er slecht aan toe.’

‘Zeg, juffrouwtje –’ begon Louis.

‘Is er geen arts op dit festival?’

Ze moesten nu hun stemmen verheffen, omdat de band was begonnen met het intro van het eerste nummer.

‘Wie denk jij verdomme dat je bent!?’

Lotty ritste haar tasje open en haalde er haar legitimatiebewijs uit. ‘Recherche Amsterdam, en met wie heb ik het genoeg?’

‘Recherche...? Wat is dit allemaal?’

‘U bent?’ hield Lotty aan.

‘Louis Olthof.’

‘Hij is de organisator van dit festival,’ lichtte de vrouw die Fee heette toe.

‘Dat wil zeggen de baas, lieve schat.’ Louis liet duidelijk merken dat hij weinig respect had voor de vrouwelijke po-

litiefunctionaris. ‘Dus laat ons nu maar weer alleen.’

‘Ik blijf hier staan totdat Angie is afgevoerd naar het ziekenhuis.’

De band schroefde het volume op en ze stonden nu bijna naar elkaar te schreeuwen.

‘Dan laat ik je verwijderen door de bewaking.’

‘Dat is een goed idee, Louis Olthof, dan heb ik namelijk een reden om het festival stil te leggen en het terrein te laten ontruimen,’ zei Lotty.

Even was alleen de muziek hoorbaar.

‘Dat meen je niet!’

‘Probeer het maar!’

De muziek maakte hun het spreken verder onmogelijk, dus draaide Louis Olthof zich abrupt van haar af en verliet via het trapje het podium.

Lotty, die vond dat ze misschien iets te hoog van de toren had geblazen, keek wat onzeker om zich heen.

De vrouw met het rode haar knipoogde haar glimlachend toe.

De festivalarts was gekomen en die had na een kort onderzoek het gelijk van Lotty bevestigd. De zangeres moest onmiddellijk naar het ziekenhuis. Ook de ambulancemedewerkers hadden verontrust gekeken en gevraagd of er drank of drugs in het spel waren. Ze kenden hun pappenheimers. Maar het antwoord was ontkennend en dus kreeg Angie zuurstof toegediend en werd ze met spoed afgevoerd naar het nabijgelegen BovenIJ Ziekenhuis.

Lotty was achter de ambulance aan gereden. Ze kon het niet over haar hart krijgen om haar vriendin alleen te laten, ook al was er misschien sprake van een uit de hand gelopen

voedselvergiftiging. Als de band gewoon doorspeelde alsof er niets aan de hand was, en de festivalgangers het leven uitbundig vierden, zou zij haar verantwoordelijkheid wel nemen.

Toen ze in de gang bij de spoedeisende hulp de tijd zat te doden door in een oude glossy te bladeren die iemand daar had achtergelaten, bracht een meelevende verpleegkundige haar slecht nieuws.

Angela Timmer was overleden.

De volgende boeken van Baantjer zijn bij De Fontein verschenen:

- 1 De Cock en een strop voor Bobby
- 2 De Cock en de wurger op zondag
- 3 De Cock en het lijk in de kerstnacht
- 4 De Cock en de moord op Anna Bentveld
- 5 De Cock en het sombere naakt
- 6 De Cock en de dode harlekijn
- 7 De Cock en de treurende kater
- 8 De Cock en de ontgoochelde dode
- 9 De Cock en de zorgvuldige moordenaar
- 10 De Cock en de romance in moord
- 11 De Cock en de stervende wandelaar
- 12 De Cock en het lijk aan de kerkmuur
- 13 De Cock en de dansende dood
- 14 De Cock en de naakte juffer
- 15 De Cock en de broeders van de zachte dood
- 16 De Cock en het dodelijk akkoord
- 17 De Cock en de moord in seance
- 18 De Cock en de moord in extase
- 19 De Cock en de smekende dood
- 20 De Cock en de ganzen van de dood
- 21 De Cock en de moord op melodie
- 22 De Cock en de dood van een clown
- 23 De Cock en een variant op moord
- 24 De Cock en moord op termijn
- 25 De Cock en moord op de Bloedberg
- 26 De Cock en de dode minnaars
- 27 De Cock en het masker van de dood
- 28 De Cock en het lijk op retour
- 29 De Cock en moord in brons
- 30 De Cock en een dodelijke dreiging
- 31 De Cock en moord eerste klasse
- 32 De Cock en de bloedwraak
- 33 De Cock en moord à la carte
- 34 De Cock en moord in beeld
- 35 De Cock en danse macabre
- 36 De Cock en een duivels komplot
- 37 De Cock en de ontluisterende dood
- 38 De Cock en het duel in de nacht
- 39 De Cock en de dood van een profeet
- 40 De Cock en kogels voor een bruid
- 41 De Cock en de dode meesters
- 42 De Cock en de sluimerende dood
- 43 De Cock en 't wassend kwaad
- 44 De Cock en het roodzijden nachthemd
- 45 De Cock en moord bij maanlicht
- 46 De Cock en de geur van rottend hout
- 47 De Cock en een dodelijk rendez-vous
- 48 De Cock en tranen aan de Leie
- 49 De Cock en het lijk op drift
- 50 De Cock en de onsterfelijke dood
- 51 De Cock en de dood in antiek
- 52 De Cock en een deal met de duivel
- 53 De Cock en dood door hamerslag
- 54 De Cock en de dwaze maagden
- 55 De Cock en de dode tempeliers
- 56 De Cock en de blijde Bacchus
- 57 De Cock en moord op bestelling
- 58 De Cock en de dood van de Helende Meesters
- 59 De Cock en moord in reclame
- 60 De Cock en geen excuus voor moord
- 61 De Cock en de gebrandmerkte doden
- 62 De Cock en een veld papavers
- 63 De Cock en de broeders van de haat
- 64 De Cock en de dood van een kunstenaar
- 65 De Cock en de dartele weduwe
- 66 De Cock en moord in triplio
- 67 De Cock en een recept voor moord
- 68 De Cock en de wortel van het kwaad
- 69 De Cock en moord in de hondsdagen
- 70 De Cock en de dood in gebed
- 71 De Cock en de onzichtbare moordenaar
- 72 De Cock en de moord in het circus
- 73 De Cock en de dood van een engel
- 74 De Cock en de rituele moord
- 75 De Cock en het lijk aan de Amstel
- 76 De Cock en de dode diva
- 77 De Cock en de vermoorde onschuld
- 78 De Cock en het dodelijk doel
- 79 De Cock en de zoete wraak
- 80 De Cock en de moord op maat
- 81 De Cock en een duivels dilemma
- 82 De Cock en de naakte waarheid
- 83 De Cock en de dood van een kerkrat
- 84 De Cock en de zwarte weduwe
- 85 De Cock en de levende dode
- 86 De Cock en kermis in de hel
- 87 De Cock en de schaduw van de dood
- 88 De Cock en de schim uit het verleden
- 89 De Cock en de eenzame dood
- 90 De Cock en moord op stand
- 91 De Cock en een dodelijk spel
- 92 De Cock en de ongehoorde moord
- 93 De Cock en het kind van de rekening
- 94 De Cock en de kus des doods
- 95 De Cock en de moord op afspraak
- 96 De Cock en de vrouw zonder gezicht

Eerste druk januari 2025

Copyright © 2025 Peter Römer

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld Bart Hendrix

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 6602 0

ISBN e-book 978 90 261 6607 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining niet toegestaan.